

Arrest

nr. 286 240 van 16 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 7 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 oktober 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 november 2022 met nummer 280 538.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE PAUW, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. KARAGIANNIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 september 2022 toe op het Belgische grondgebied en diende op 22 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Uit de gegevens van de Eurodac-databank blijkt dat verzoeker reeds eerder verzoeken om internationale bescherming had ingediend in Spanje, met name op 30 december 2019 en op 31 januari 2022.

1.3. Op 28 september 2022 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de Spaanse autoriteiten om verzoeker op grond van artikel 18.1, d), van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 604/2013/EU) terug te nemen.

1.4. De Spaanse autoriteiten stemden op 4 oktober 2022 in met deze terugname.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 14 oktober 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan op 17 oktober 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: Q.(…)

voornaam: A.(…) A S

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Palestina

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer Q.(…), A.(…) A S, verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Palestina te zijn, bood zich op 22.09.2022 aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 22.09.2022 diende hij formeel een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij volgende identiteitsdocumenten voor: een origineel paspoort met nummer 5410629, afgegeven op 16.02.2022 en geldig tot 15.02.2027.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. De treffers tonen aan dat de betrokkene op 30.12.2019 en op 31.01.2022 internationale bescherming vroeg in Spanje.

De betrokkene werd gehoord op 27.09.2022 en hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor aan onze diensten dat hij Palestina heeft verlaten in april 2018. Hij stelde vanuit Palestina met de bus te zijn doorgereisd via Egypte naar Algerije, waar hij ongeveer 1 jaar heeft verbleven. Hij stelde vanuit Algerije te zijn verder gegaan naar Marokko, waar hij 6 à 7 maanden. De betrokkene gaf aan dat hij vervolgens vanuit Marokko met een boot naar Spanje is gegaan, waar hij het grondgebied van de lidstaten heeft betreden op 30.12.2019. De betrokkene verklaarde dat hij in Spanje een verzoek voor internationale bescherming heeft ingediend in 2019 en in 2022. Hij stelde dat hij geen beslissing heeft gekregen van de bevoegde Spaanse asielinstanties omtrent zijn asielaanvraag en hij gaf aan dat hij Spanje na ongeveer 2 jaar weer heeft verlaten. Hij verklaarde dat hij vanuit Spanje met de bus is doorgereisd via Frankrijk tot in België, waar hij op 22.09.2022 is gearriveerd.

De betrokkene stelde tijdens zijn gehoor aan onze diensten in België een verzoek voor internationale bescherming te hebben ingediend omdat er in België meer mogelijkheden zijn dan in Spanje en een betere ondersteuning. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat er geen begeleide arbeidsmarkt is en omdat er problemen bestaan op vlak van huisvesting en integratie.

Op 28.09.2022 werd door onze diensten een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties, die op 04.10.2022 lieten weten dat ze instemden met ons terugnameverzoek, met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het

Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Spanje sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat er geen begeleide arbeidsmarkt is en omdat er problemen bestaan op vlak van huisvesting en integratie. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De Spaanse instanties stemden op 04.10.2022 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het

verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Spaanse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje "indirect refoulement" impliceert herhalen we dat Spanje partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Spanje sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde maar in dit geval van een overdracht aan Spanje blijft de algemene regel staande. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Spaanse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Spaanse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Spanje in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Spanje ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Middels het akkoord van 04.10.2022 hebben de Spaanse instanties te kennen gegeven dat Spanje verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht van eiser aan Spanje.

De betrokkene zal na overdracht in Spanje een nieuw verzoek kunnen indienen.

In het rapport over asiel en bescherming in Spanje van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano en Jennifer Zuppiroli, , "Asylum Information Database - Country Report - Spain", <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, laatste update op 21.04.2022, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gemeld

dat de stijging van verzoeken voor problemen kan zorgen bij het bekomen van opvang, maar dat dit niet ten koste gaat van de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen (pagina 105, "While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 and 2019 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased"). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen in het rapport nergens als ontoereikend worden beoordeeld.

Het AIDA-rapport besteedt ook aandacht aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Spanje geeft namelijk geen garanties aan de andere lidstaten, maar voorafgaand aan een overdracht overlegt de bevoegde instantie (het OAR, "Oficina de Asilo y Refugio") met de diensten van het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie (pagina 60, "The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Inclusion, Social Security and Migration, responsible for reception"). Het rapport meldt dat de Spaanse overheid in januari 2019 werd veroordeeld omdat verzoekers om internationale bescherming, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje werden overgedragen, opvang werd geweigerd. Als gevolg hiervan heeft het Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid een richtlijn uitgevaardigd om verzoekers om internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een andere EU-land (pagina 60, "the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country").

Het Spaanse opvangsysteem van verzoekers om internationale bescherming kent drie fases. Personen die een verzoek om internationale bescherming willen indienen, worden geïnformeerd over de hele procedure ("Fase previa de evaluación y derivación, EYD"). Nadien volgt een eerste fase (Fase de acogida) waarbij de verzoeker in een van de volgende plaatsen verblijft: een opvangcentrum ("Centro de Acogida a Refugiados, CAR"), een opvangcentrum beheerd door een NGO of een opvangcentrum onder humanitaire assistentie voorzieningen (acogida para la Atención Humanitaria de personas inmigrantes). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die gericht zijn op het faciliteren van de integratie in de Spaanse samenleving. In een tweede of "autonome" fase ("Fase de preparación para la autonomía") vertrekt de verzoeker uit de opvangcentrum en ontvangt financiële bijstand en dekking van vaste kosten (pagina 95).

Het rapport stelt dat het verwerven van een zekere autonomie en zelfvoorziening op 6 maanden tijd moeilijk is, zeker voor verzoekers die moeilijkheden kennen op vlak van het verwerven van kennis van de Spaanse taal en dit een drempel vormt omtrent toegang tot de arbeidsmarkt (pagina 98, "Main obstacles for asylum applicants are faced after passing the first phase, as the system foresees an initial degree of autonomy and self-maintenance which is hardly accomplishable in 6 months' time, and almost impossible in the case of applicants who have difficulties in learning and speaking the Spanish language, and thus face greater barriers to access to employment"). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze opmerkingen niet leiden tot het besluit dat de Spaanse instanties compleet in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming, in die mate dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert allerm minst een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 27.09.2022 verklaarde de betrokkene last te hebben van hoofdpijn en van een huidziekte. De betrokkene heeft tot op heden geen medische documenten of andere elementen aangebracht bij onze diensten, die de gezondheidsproblemen van de betrokkene kunnen staven.

Tot op heden heeft de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten een overdracht aan Spanje verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden

aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België. Dat Spanje geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Spaanse autoriteiten worden minstens 6 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene of 10 werkdagen vooraf in geval van een chartervlucht. Alle communicatie omtrent de overdracht gebeurt via DublinET.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse instanties).

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van de Verordening 604/2013/EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het refoulementverbod. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op de omstandigheden van opvang en van behandeling van asielzoekers in Spanje.

In de bestreden beslissing wordt weliswaar verwezen naar enkele objectieve bronnen, doch uit de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

- 4.1.1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

- 4.1.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

- 4.1.3.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven kan afleiden hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Uit de hierna volgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

4.2.

Aangaande het indirect refoulement

De verzoeker wijst op het feit dat de verwerende partij een uitwijzingsbeslissing heeft genomen wetende dat de verzoeker mogelijks UNRWA geregistreerd zijn.

De verzoeker is weldegelijk UNRWA geregistreerd (zie stuk 2).

Verzoeker wenst te verwijzen op het feit dat in België actueel alle UNRWA geregistreerde Palestijnen erkend worden als vluchteling ingevolge de recente rechtspraak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelet op de problematische financiële toestand van UNRWA.

Dat dit actueel de vaste standaardrechtspraak van Uw Zetel is:

“L'assistance et la protection de l'UNRWA ont cessé d'être effectives à Gaza.

Le Conseil du contentieux des étrangers juge que la dégradation des conditions de fonctionnement de l'UNRWA à Gaza a atteint un niveau tel que même si cette agence n'a, formellement, pas cessé toute présence à Gaza, elle se trouve, en pratique, confrontée à des difficultés de fonctionnement à ce point graves que les réfugiés palestiniens ne peuvent, de manière générale, plus compter sur sa protection ou son assistance dans cette zone d'activité.

Ce constat a pour conséquence que les conditions sont réunies pour que les demandeurs d'une protection internationale palestiniens qui bénéficiaient de l'assistance ou de la protection de l'UNRWA à Gaza bénéficient, en principe, de plein droit du régime de la Convention de Genève du 28 juillet 1951 relative au statut des réfugiés (CCE 24 février 2021, n° 249 784 ; CCE 25 février 2021, n° 249 930 ; CCE 11 mars 2021, n° 250 868).”

NL

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat de werkomstandigheden van UNRWA in Gaza dermate zijn verslechterd dat, hoewel het agentschap nog steeds formeel aanwezig is in Gaza, het in de praktijk zeer ernstige werkingsmoeilijkheden ervaart. De problemen zijn van die aard dat de Palestijnse vluchtelingen, over het algemeen gesproken, niet langer kunnen rekenen op de bescherming en de bijstand van het agentschap in dit werkingsgebied.

Deze vaststelling brengt met zich mee dat Palestijnse verzoekers om internationale bescherming, die in Gaza de bijstand of bescherming genoten van UNRWA, in beginsel van rechtswege onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen (RvV 24 februari 2021, nr. 249 784; RvV 25 februari 2021, nr. 249 930; RvV 11 maart 2021, nr. 250 868).

12/03/2021”

(<https://www.rvv-cce.be/fr/actua/lassistance-et-protection-lunrwa-ont-cesse-detre-effectives-gaza>)

Dat de verzoeker toch een twee maal (zelfs recent nog!) een weigeringsbeslissing kreeg in Spanje en dat zijn deportatie nakend was (en is).

Dat de situatie van indirect refoulement zich opdringt.

Het artikel 3 E.V.R.M. bepaalt:

‘Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.’

Het artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod:

‘Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen en bestraffingen.’

Gelet op de weigeringen van de asielaanvragen door de Spaanse instanties, zal de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming moeten indienen.

De verzoeker zal in een ontvankelijkheidsprocedure terechtkomen.

De verzoeker dreigt dan ook binnen zeer korte tijdspanne uitgewezen te worden naar Gaza. Hij kan immers geen nieuwe elementen voorleggen. Hij gaf immers in zijn eerdere vraag reeds aan UNRWA geregistreerd te zijn.

De beslissing schendt het non-refoulement beginsel.

De bestreden beslissing houdt derhalve een flagrante schending van het artikel 3 EVRM in!

Gelet op het bovenstaande brengt verzoeker weldegelijk ernstige argumenten aan waaruit blijkt dat hij bij een overdracht aan Spanje blootgesteld zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. gelet op het reëel risico op 'indirect refoulement'.

De verwerende partij laat na om over bovenstaande elementen te motiveren en verschuilt zich achter het beginsel van wederzijds vertrouwen hiermee worden de motiveringsplicht het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Er kan aldus geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd. Een schending van diverse beginselen van zorgvuldig bestuur kan eveneens vastgesteld worden.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

4.3.

Geen individuele garanties in de verantwoordelijke lidstaat, noch een gegarandeerde informatieoverdracht
In het licht van het voorgaande en van de hieronder uiteengezette fundamentele tekortkomingen van het Spaanse asielstelsel wenst de verzoeker vooreerst te benadrukken dat er geen individuele garanties werden gevraagd in zijn dossier.

Verzoeker verklaarde evenwel medische problemen te hebben (hoofdpijn en huidziekte).

Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker in een centrum in Spanje zal terecht komen wanneer hij daar asiel zou aanvragen en vindt het blijkbaar niet nodig om verdere garanties te krijgen.

De verweerster gaat er volledig aan voorbij dat verzoeker reeds zijn vingerafdrukken 2x gaf en de tekortkomingen reeds zelf heeft ondervonden: geen werk, geen opvang, geen mogelijkheid tot integratie. Zoals hieronder uiteengezet blijkt uit het Aida rapport zal verzoeker beschouwd worden als een Dublin-terugkeerder, waardoor hij geen garanties op degelijke opvang zal krijgen.

Het is aan verweerster om aan de verzoeker individuele garanties te bieden dat zij niet onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling, zeker in geval een medische problematiek wordt opgeworpen.

De Zwitserse rechtbank heeft reeds bevestigd dat in dergelijk geval garanties noodzakelijk zijn (arrest t.a.v. Italië).

Het Federale Zwitserse Administratieve Gerechtshof oordeelde dat er ter zake bijkomende garanties moeten gegeven worden met betrekking tot de specifieke en concrete behandeling in opvangcentra alzo een schending van art 3 E.V.R.M. te kunnen uitsluiten (zie Arrest dd. 17 December 2019, the Federal Administrative Court of Switzerland).

Er dien weldegelijk afspraken te worden gemaakt, er moet voorafgaand informatie worden doorgegeven en dat Spanje moet daaropvolgend individuele garanties geven. In het andere geval dreigen het artikel 3 E.V.R.M. en het artikel 4 van het Handvest te worden geschonden.

4.4.

Het huidig asielbeleid in Spanje faalt

De verzoeker wenst verder te benadrukken dat er in het Spaanse asielstelsel weldegelijk bepaalde tekortkomingen zijn wat betreft de juridische bijstand, alsook wat de opvangmogelijkheden betreft.

De verzoeker stelt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met deze elementen, terwijl deze elementen blijken uit het AIDA Country Report: Spain – 2021 Update rapport, waar de verwerende partij zelf naar verwijst.

- 4.4.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker.

De verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren, aangezien de verzoeker bij terugkeer naar Spanje dreigt bloot gesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen en het risico om teruggestuurd te worden reëel is.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissingen poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje verre van optimaal is.

De DVZ stelt zelf dat Spanje geen garanties geeft aan andere lidstaten bij een Dublinoverdracht 'maar wel' overlegt met de bevoegde instantie voorafgaand aan de overdracht 'het OAR'.

In 2019 werd Spanje veroordeeld omdat verzoekers die aan Spanje worden opgedragen de opvang werden geweigerd! (zie door verweerster geciteerde AIDA rapport)

Ook verweerster zelf erkent de moeilijkheden die terugkeerders hebben om opvang te krijgen na een Dublin-transfer in Spanje (zie p 6 bestreden beslissing).

Dit is ronduit problematisch.

De verzoeker wijst erop dat hij in Spanje geen opvang of zorgen kreeg.

Hij is dan ook naar België vertrokken om opvang te kunnen verkrijgen en medische zorgen te kunnen krijgen.

- 4.4.2.

Het artikel 3 van de Verordening (EU) 604/2013 bepaalt hieromtrent het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Uit objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje tot op heden ondermaats is, waardoor een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op het AIDA- rapport Spanje update 2021 zonder andere objectieve informatie hierbij te betrekken. De bestreden beslissing getuigt bovendien van een selectieve lezing van het rapport.

De verzoeker kan het evident niet eens zijn met de bestreden beslissing.

- 4.4.3.

Opvangomstandigheden

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de opvangomstandigheden in Spanje geen schending uit maken van het artikel 3 E.V.R.M. verwijzende naar het beginsel van wederzijds vertrouwen en dat Spanje gehouden is aan dezelfde internationale normen als België.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zijn bestreden beslissing vooreerst op Verordening 604/2013 en verwijst naar de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijke Europees asielstelsel, waarin wordt aangenomen dat alle staten, die aan het stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de Rechten van de Mens (E.V.R.M.) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. De Dienst neemt bijgevolg aan dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het E.V.R.M. nakomen.

De verzoeker wenst er evenwel op te wijzen dat dit geen individuele garanties behelst.

Deze garanties zijn des te noodzakelijk in de huidige realiteit van de vluchtelingencrisis waarmee Spanje nog steeds wordt geconfronteerd.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke motivatie en stelt vooreerst dat dit een stereotype motivering betreft die niet gesteund is op een reëel onderzoek.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoeker tijdens de behandeling van zijn verzoek internationale bescherming in Spanje gemachtigd zou zijn in Spanje te verblijven in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De verzoeker betwist ook dat hij in Spanje een degelijke bijstand en opvang zou krijgen en wijst op de landeninformatie, meer bepaald het Country Report Spain 2021 van AIDA. Hij stelt zelfs dat de opvangomstandigheden verre van ideaal zijn.

- 4.4.3.1.

Ten eerste wijst de verzoeker op de moeilijke situatie in Spanje. Het land kan de grote toestroom aan vluchtelingen niet opvangen. De Spaanse route naar het Europese vasteland is een van de meest drukbezochte routes. Het Spaanse asielbeleid kan immers niet het hoofd bieden aan de enorme toestroom en kan hierdoor onvoldoende huisvesting garanderen voor de begunstigden van een internationale beschermingsstatus.

“Shortcomings in the reception system have been registered during 2019, leading the Spanish Ombudsman to characterise the system as “meagre”. 329 In June 2019, the employees of the Samur Social of Madrid (the Social Service for the Municipal Assistance to Social Emergencies) protested against the fact that asylum seekers are left destitute and homeless. They asked the competent institutions to assume their responsibilities and to join efforts in providing a solution to this situation.

(...)Nevertheless, the above described issues of homelessness and overcrowding issues persisted during 2020. At the beginning of the year, many asylum seekers were forced to sleep on the streets in cold temperatures in Madrid, as both the asylum reception system and the reception places that the Municipality of Madrid activates every winter for homeless persons under the “Campaign of Cold” (Campaña de Frío) are overcrowded”

(AIDA report, p. 90 & 91)

Deze overbevolking in de opvangcentra en het huidige asielbeleid in Spanje hebben de verzoeker reeds gedwongen zelf oplossingen te zoeken als verblijfplaats, omdat hij anders op straat diende te leven.

Zoals hierboven aangehaald is het voor Dublin-terugkeerders zelfs nog moeilijker om opvang te krijgen.

- 4.4.3.2.

De verweerster stelt dat het feit dat het Spaanse opvangbeleid anders georganiseerd is dan in België niet impliceert dat er een risico op onmenselijke of vernederende behandeling is.

Het systeem kent 3 fases en lijkt goed uitgewerkt te zijn. In de eerste fase ontvangen de verzoekers basisinformatie en bijstand, zodat ze op een degelijke manier kunnen leven. Deze fase duurt immers slechts 6 maanden en na deze periode wordt er over gegaan tot de nieuwe fase.

In deze tweede fase is de bijstand minimaal en dienen de verzoekers tot het bekomen van internationale bescherming zelf in hun basisvoorzieningen te voorzien. Dit is immers een onmogelijke taak, daar ze noch het land noch de taal kennen. Dit staat in het AIDA-rapport van 2021, maar werd door de verweerder genegeerd en bewust achterwege gelaten.

Op papier lijkt het Spaanse opvangsysteem dus een goed systeem te zijn, de praktijk bewijst immers het tegendeel.

“Main obstacles for asylum applicants are faced after passing the first phase, as the system foresees an initial degree of autonomy and self-maintenance which is hardly accomplishable in 6 months’ time, and almost impossible in the case of applicants who have difficulties in learning and speaking the Spanish language, and thus face greater barriers to access to employment.”

(AIDA report, p. 86)

Voor de verzoeker zou het quasi onmogelijk zijn om zonder de steun van de overheid te overleven, daar ook de toegang tot de arbeidsmarkt in Spanje voor vreemdelingen die de taal niet spreken, zeer klein is. Hoewel men het recht heeft om na 6 maanden na het asiolverzoek te werken met een rode kaart, ervaart men grote obstakels zoals de taalbarrière, niet erkenning van hun kwalificaties en discriminatie.

“However, asylum seekers face many obstacles to accessing the Spanish labour market in practice. Many of them do not speak Spanish at the time they receive the red card. In addition to that, the recognition of their qualifications is a long, complicated and often expensive procedure. Last but not least, they face discrimination due to their nationality or religion.”

(AIDA report, p. 103)

Het feit dat de verzoeker daarbovenop het risico loopt in overbevolkte opvangcentra terecht te komen of elders op straat zou moeten leven, heeft dan weer een negatief effect op de ondersteuning van de Spaanse overheid, waardoor bijgevolg het risico op schending van artikel 3 E.V.R.M. en het artikel 4 van het EU-Handvest wordt gecreëerd.

- 4.4.3.3.

Daarenboven heeft verzoeker aangegeven geen toegang te hebben kregen tot de medische zorg.

Hij had hevige pijn aan het hoofd en een huidziekte maar kreeg hiervoor geen medische zorgen toegediend.

Ook op dit vlak schiet het Spaans asielstelsel dusdanig tekort.

4.5.

Besluitend

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet ontkennen dat er geen garanties zijn in het specifieke dossier van de verzoeker.

Dat er een reëel risico is op een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Spanje gelet op het gegeven dat verzoeker tot twee maal toe een negatieve beslissing kreeg in Spanje niettegenstaande zijn UNWRA registratie. Het non-refoulement beginsel dreigt te worden geschonden.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat een overdracht voor de verzoeker een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het E.V.R.M.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt bijgevolg dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift van zijn UNRWA-registratie (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van het overdrachtsbesluit kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

(...)

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

(...)"

2.9. Verzoeker betwist in zijn middel nergens de vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris dat "(d)actyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. De treffers tonen aan dat de betrokkene op 30.12.2019 en op 31.01.2022 internationale bescherming vroeg in Spanje."

Verzoeker weerlegt niet dat de Spaanse autoriteiten uitdrukkelijk instemden met het terugnameverzoek:

“Op 28.09.2022 werd door onze diensten een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties, die op 04.10.2022 lieten weten dat ze instemden met ons terugnameverzoek, met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.”

In toepassing van de hierboven weergegeven bepaling uit de vreemdelingenwet en de Verordening 604/2013/EU diende de gemachtigde van de staatssecretaris dus in beginsel een overdrachtsbesluit te treffen.

2.10. Verzoeker betoogt in zijn middel dat in België de door UNRWA geregistreerde Palestijnen als vluchteling worden erkend, terwijl zijn verzoek om internationale bescherming in Spanje werd afgewezen en een verwijderingsmaatregel aldaar nakend is, waardoor hij, als gevolg van de bestreden beslissing, een risico loopt op indirect refoulement. Volgens verzoeker maakt dit een schending uit van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

2.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Spanje te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, §99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – Verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat, waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. De tekortkomingen in de lidstaat bereiken enkel de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo v. Duitsland* (GK), nr. C-163/17, §§91-93).

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van de Verordening 604/2013/EU, en meer bepaald het artikel 3.2, tweede lid ervan, schrijft het volgende voor:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker dus aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Spanje en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, er zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Spanje.

2.12. Verzoeker betoogt in zijn middel dat hij hoofdpijn en een huidziekte heeft en dat er omwille van het gebrek aan opvang en mogelijkheden tot arbeid en integratie in Spanje bijkomende garanties vereist zijn. Verzoeker levert echter geen enkel objectief element aan om zijn beweringen over de algemene situatie in Spanje te staven. Hij maakt wél melding van een uitspraak van de Zwitserse Federale Administratieve Rechtbank. De Raad stelt echter vast dat deze uitspraak uit 2019 individuele garanties vereist in geval van een Dublin-overdracht van een vrouw met jonge kinderen naar Italië. Aangezien huidig beroep betrekking heeft op een overdrachtsbesluit van 14 oktober 2022 waarbij Spanje het land van bestemming is, kan deze uitspraak *in casu* niet naar analogie worden toegepast.

2.13. In de bestreden beslissing wordt de situatie van Dublin-terugkeerders in Spanje besproken aan de hand van het zogeheten AIDA-rapport van 2022 (*Magdalena Queipo de Llano en Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - Country Report - Spain", <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, laatste update op 21.04.2022*). Uit dit rapport blijkt dat er in Spanje sprake is van een verhoogde instroom, maar dat nergens wordt gemeld dat de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen ontoereikend zijn. In het rapport wordt specifiek met betrekking tot *Dublin-returnees* gesteld dat *"Spanje (...) namelijk geen garanties (geeft) aan de andere lidstaten, maar voorafgaand aan een overdracht overlegt de bevoegde instantie (het OAR, "Oficina de Asilo y Refugio") met de diensten van het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie (pagina 60, "The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Inclusion, Social Security and Migration, responsible for reception")*". Er worden in het rapport een aantal obstakels gemeld inzake het aanleren van de Spaanse taal en toegang tot de arbeidsmarkt, maar *"deze opmerkingen niet leiden tot het besluit dat de Spaanse instanties compleet in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming, in die mate dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert allerminst een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest"*. Op basis van de objectieve landeninformatie concludeert de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende: *"We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."*

2.14. In zijn middel verwijt verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris zich te beperken tot het AIDA-rapport van 21 april 2022 (2021 *update*), maar hij brengt zelf geen recentere of andersluidende bronnen aan die de bevindingen uit het rapport weerleggen. Integendeel, verzoeker citeert een aantal passages uit een eerder AIDA-rapport van maart 2021 (2020 *update*), dat hoofdzakelijk de situatie in Spanje in de loop van het jaar 2020 bespreekt. De door verzoeker geciteerde passages kunnen heden bezwaarlijk als voldoende actueel worden bestempeld om verzoekers situatie te beoordelen, hoewel bepaalde specifieke problemen inzake kennis van de Spaanse taal en toegang tot de arbeidsmarkt ook vandaag nog gelden en worden besproken in het rapport van 21 april 2022 dat door de gemachtigde van de staatssecretaris wordt aangewend. Verzoeker toont evenwel niet aan dat de socio-economische drempels, waarmee asielzoekers in Spanje geconfronteerd worden, als een onmenselijke of vernederende behandeling kunnen worden gekwalificeerd. De Raad concludeert dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de Spaanse onthaal- en opvangvoorzieningen systeemfouten vertonen waardoor eenieder die in het kader van de Verordening 604/2013/EU naar Spanje wordt overgedragen per definitie in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.15. Wat verzoekers persoonlijke situatie betreft, blijkt uit het zogeheten Dublin-interview, dat op 27 september 2022 van verzoeker werd afgenomen, dat hij ongeveer 2 jaar in Spanje verbleef. Hij stelde

twee verzoeken om internationale bescherming te hebben ingediend, maar ontkende dat hierover een besluit was genomen (Dublin-interview 27/09/2022, vraag 32). Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen, antwoordde verzoeker het volgende: *“In België zijn er meer mogelijkheden en een betere ondersteuning, er zijn betere kansen in België. Ik zou me graag willen inburgeren, in Spanje was er niet de kans toe.”* Verzoeker verzette zich tegen een overdracht aan de Spaanse autoriteiten omdat *“er (...) geen begeleide arbeidsmarkt (is)”* en *“problemen rond huisvesting en integratie”* (Dublin-interview 27/09/2022, vragen 37 en 39). Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand beweerde verzoeker tenslotte te lijden aan *“(h)uidziekte en rugpijn”*, maar ontkende hij hiervoor een dokter te hebben bezocht of medicatie te nemen (Dublin-interview 27/09/2022, vraag 38).

2.16. Verzoeker betoogt in zijn middel dat het gebrek aan ondersteuning voor asielzoekers in Spanje een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. In de beslissing wordt evenwel benadrukt dat *“het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken”* en dat er uit artikel 3 van het EVRM geen verplichting kan worden afgeleid om verzoekers om internationale bescherming *“een bepaalde levensstandaard te garanderen”*. Verzoeker kan overigens geenszins worden bijgetreden waar hij in zijn middel aanvoert dat hij aangegeven had geen toegang te hebben gekregen tot medische zorg aangezien dit nergens uit zijn Dublin-interview blijkt.

2.17. Tenslotte staat het gegeven dat verzoeker een UNRWA-geregistreerde Palestijn is (Verzoekschrift, bijlage 2) thans niet ter discussie. In zoverre verzoeker op basis van een persbericht van de Raad van 12 maart 2021 oppert dat aan UNRWA-geregistreerde Palestijnen in België de vluchtelingenstatus wordt verleend, dient te worden aangestipt dat de eventuele uitkomst van de procedure inzake internationale bescherming geen criterium vormt om de verantwoordelijkheid in het kader van de Verordening 604/2013/EU aan een andere lidstaat over te dragen. Bovendien staat verzoeker op geen enkele manier zijn bewering dat een verwijdering vanuit Spanje naar zijn land van herkomst imminent is, zoals hij in zijn middel beweert. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er een risico bestaat op een zogeheten *refoulement par ricochet* die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

2.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM en/of van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen, noch dat bepaalde elementen niet voldoende zouden zijn onderzocht of dat de motieven in een kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel. Er werd ook geen schending van het refoulementverbod aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN